

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2016. május 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2016. január 28. napján kihirdetett 15.B.7/2015/22. számú ítéletét megváltoztatja azzal, hogy

a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 5 - 5 (öt - öt) évre súlyosítja.

Egyebekben helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyi igazolványának száma:

I n d o k o l á s :

A Szombathelyi Törvényszék **vádlott** vonatkozásában a Körmendi Járásbíróság, mint fiatakorúak bírósága 15.Fk.22/2012/32. számú 2014. szeptember 17. napján jogerőre emelkedett ítéletében a próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezte és a próbára bocsátást megszüntette.

Vádlott bűnösségét a Szombathelyi Törvényszék 15.B.7/2015/22. számú ítéletében testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg. Ezért és a Körmendi Járásbíróság 15.Fk.22/2012/32. számú ítéletében megállapított 1 rb társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339.§ (1), (2) bekezdés e./ pont), 1 rb társtettesként elkövetett testi sértés büntette (Btk. 164.§ (1), (3) bekezdés), 1 rb társtettesként elkövetett testi sértés vétsége (Btk. 164.§ (1), (2) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Meghatározta a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása végett, míg a vádlott a fellebbezése irányának megjelölése nélkül, védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.79/2016/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak találta. Álláspontja szerint a tényállás megalapozott, csupán az orvos-szakértői vélemény alapján egészítendő ki azzal, hogy a vádlott felugorva kivitelezett ütése legalább közepes erejű volt. Véleménye szerint az indokolási kötelezettségnek megfelelően eleget tett az első fokú bíróság, viszont pontosítani szükséges az ítélet 7. oldalán, hogy a vádlott hozzátartozóinak, illetőleg barátainak vallomását helyesen nem kizárta a bizonyítékok köréből, hanem ezen bizonyítási eszközöket nem vette figyelembe az ítéleti tényállás megállapítása során a törvényszék. Kifejtette, hogy a vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése szintén helytálló. Pontosításra szorul azonban a jogi indokolás azzal, hogy a vádlott eshetőleges szándéka terjedt ki arra, hogy cselekményével életveszélyes sérülést okozhat a sértettnek. Álláspontja szerint a büntetés kiszabási körülményekhez képest a kiszabott joghátrány eltúlzottan enyhe. Ezért összességében indítványozta a Szombathelyi Törvényszék ítéletének megváltoztatását, a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítását, illetve a tényállás, az indokolás és a jogi indokolás korrekcióját követően az első fokú bíróság ítéletének egyebekbeni helybenhagyását.

A másodfokú eljárásban a védő fellebbezését részletesen indokolta. Ebben a vádlott védekezésének iránya szerint részletesen kitért szinte valamennyi tanú vallomására, amelyekben ellentmondásokat vélt felfedezni, továbbá okirati bizonyítékokból emelt ki részleteket, vitatva az első fokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét. Álláspontja szerint az értékelt, illetőleg az értékelésből kirekesztett bizonyítékokra is figyelemmel védence büntetőjogi felelőssége kétséget kizáróan nem bizonyítható. Rámutatott továbbá, hogy az első fokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert a tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetőleg a bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, kirekesztve olyan személyi bizonyítékokat, amelyek megfelelő indokát nem adta. Elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan bizonyítás felvételét, az ügy tárgyalásra való kitűzését kérte.

Az ítéletábra nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője fenntartotta az átiratában írtakat. A védelmi felvetésekkel nem értett egyet, és kifejtette, hogy a szakértői vélemény egyértelmű, a tanúvallomásokat pedig értékelte az első fokú bíróság. Rámutatott, hogy az első fokú bíróság indokolása helytálló. Véleménye szerint a cselekmény tárgyi súlya jelentős, továbbá a súlyosító körülmények olyan számmal illetve nyomatékkaal hatnak, amelyek a büntetési tétel középértékéhez közelítő börtönbüntetés kiszabását indokolják, azzal arányosan a mellékbüntetés felemelését.

A védő perbeszédében szintén fenntartotta az írásbeli beadványát, amelyben fellebbezését részletesen megindokolta. Kiemelte, hogy véleménye szerint nem

bizonyítható, hogy a sértett sérüléseit a vádlott okozta. Utalt arra is, hogy lényegében két szemtanú kivételével senki sem látta a történeteket.

Vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy nem követett el bűncselekményt.

A kétoldalú fellebbezések alapján eljárva a Győri Ítéltábla az első fokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást, olyan eljárási szabályt nem sértett, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna, vagy akadályozta volna az érdemi felülbírálatot.

Az első fokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, az ellentmondásokat megkísérelte feloldani. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot, miért fogadott el a tényállás megállapítása során.

A törvényszék kihallgatta **vádlottat**, **sértettet**, **1. tanút**, **2. tanút** tanút, kihallgatta továbbá **3. tanút**, **4. tanút**, **5. tanút**, **6. tanút**, **7. tanút**, **8. tanút** illetőleg **9. tanút** is. Részletesen meghallgatta a szakértőt, továbbá ismertette a szükséges okirati bizonyítékokat. Ekként az állapítható meg, hogy az ügy megítéléséhez szükséges bizonyítás felvételére, a bizonyítékok feltárására és a tényállás tisztázására a megfelelő körben sor került.

A másodfokú bíróság megvizsgálta, hogy az első fokú bíróság mennyiben tett eleget az indokolási kötelezettségének. E tekintetben az állapítható meg - ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is rámutatott -, hogy a szükséges mértékben megtörtént.

A védő beadványában a törvényszék indokolási kötelezettségének hiányosságaira hivatkozott, amit részletesen kifejtett. Ezen felvetésekre kitér a másodfokú bíróság a későbbiekben, azonban szükséges rámutatni arra, hogy a védő által írtak nem vezethettek annak megállapításához, hogy az első fokú bíróság az indokolási kötelezettségét abszolút mértékben elmulasztotta volna. Azt azonban észlelte az ítéltábla, hogy bizonyos kiegészítések és pontosítások szükségesek e tekintetben.

Vádlott az eljárás során folyamatosan tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. A kihallgatásai során azt sem ismerte el, hogy **4. tanúval** bármilyen konfliktusba keveredett volna a szüreti bálon. Vallomása szerint egyedül az édesapja kergette meg **4. tanút** szóváltásukat követően, tehát személy szerint neki nem volt nézeteltérése vele, ezért érthetetlen számára, hogy mi lehetett az, amit az ő részéről negatív érzésként jelölt meg a sértett a hozzátartozóival.

Az ítélet tábla álláspontja egyező az elsőfokú bíróságéval abban, hogy a terhelt szavahihetősége már e tekintetben is megkérdőjelezhető.

Sértett az eljárás során következetesen vallotta, amit a tárgyaláson szintén megerősített, hogy **vádlt** hátulról tarkón ütötte **4. tanút**, amikor az édesapjával veszekedett (22. sorszámu jegyzőkönyv 4. oldal). A nyomozati iratok 55. oldalán rögzített nyilatkozata szerint meg akarta ütni hátulról, de a „B.” - **4. tanú** - elszaladt. Ezzel megegyezik **4. tanú** tanúvallomása, amelyben előadta, hogy a vádlott apjával vitatkozott, miközben **vádlt** odafutott és megpróbálta őt megütni. E tekintetben ellentmondás észlelhető, hogy ténylegesen megütötte-e **vádlt 4. tanút** vagy sem, de arra mindenképpen egyértelmű következtetés vonható le, hogy odament a vádlott a vita közben, részt vett az édesapja és **4. tanú** közötti veszekedésben, és próbálta **4. tanú** sértettet megütni. **5. tanú** - **4. tanú** élettársa, aki egyébként a vádlott keresztanyja - azt nyilatkozta tanúvallomásában, hogy odafutott hátulról **vádlt** és megütötte **4. tanú** kezét. Ellentmondásos, hogy melyik testtájékon érte vagy érte volna **4. tanút** ütés, de az tény, hogy kétségtelenül részese lett **vádlt** az édesapja és **4. tanú** közötti konfliktusnak, amely helyzetbe beavatkozott.

1. tanú (sértett édesanyja) az eljárás során következetesen vallotta, hogy látta, amint **vádlt** futásból úgy lecsapta a fiát, hogy utána tíz percig feküdt. A tárgyaláson is többször akként nyilatkozott, hogy szerinte valamilyen - 30 centiméteres - vasdarab volt a vádlott kezében. A tárgyaláson feltett kérdésre elmondta -miután a rendőri jelentést elé tárták -, hogy egy ütest látott.

A védő ezzel kapcsolatban hivatkozott beadványában arra, hogy megkérdőjeleződik a tanú szavahihetősége azáltal, hogy valamikor sok ütésről beszélt, egyszer viszont kevesebből a tanú.

Megállapította az ítélet tábla, hogy a rendőri jelentés valóban tartalmazza azt, hogy **1. tanú** szerint több ütés érte a fiát. A rendőri jelentésben foglaltak azonban nem tekinthetők tanúvallomásnak, törvényes kioktatást nem tartalmaznak, ezért a tanúvallomásokkal szemben nem értékelhetők.

1. tanú vallomásában, amit a bíróság előtt tett, következetesen állította - és szembesítés során is fenntartotta **vádltal** szemben - hogy ő látta, amikor megütötte a fiát, **sértett** a terhelt.

Ezzel egyezően nyilatkozott **sértett** élettársa, **2. tanú**, aki ugyancsak elmondta, hogy **4. tanút** is megütötte **vádlt**, amit sérelmezett a párja. **7. tanú** a vádlott apja sem hagyta szó nélkül ezt azzal, hogy mi köze hozzá. Határozottan állította, hogy látta **vádlt** ütését, amit **sértett** fejére mért valamilyen tárggyal. Nyomozati szakban tett tanúvallomásában nyilatkozott úgy, hogy egy, esetleg két ütésre emlékszik. A bíróság

ismertette ezt a vallomását, amelyre úgy reagált, hogy azt látta, hogy megütötte **vádlott** hátulról **sértett** fejét.

Az első fokú bíróság a tárgyalás anyagává tette **2. tanú** nyomozás során tett vallomásának azon részét is (nyomozati iratok 158. oldal), ahol a sértett élettársa előadta, miszerint: **7. tanú** magyarázta, hogy a sértettnek semmi köze a délutáni esethez, ne foglalkozzon semmivel. **Vádlott** elindult **sértett** felé, felugrásból leütötte, és valami volt a kezében. A sértettet hátulról érte az ütés, földre esett, majd odalépett a vádlott oldalról és még egy alkalommal megütötte a fejét, utána a sértett elvesztette az eszméletét. A vádlott akkor elfutott, utána őt nem látták. **Sértett** kb. 10 percig volt eszméletlen, akkor jött **3. tanú**, aki leöntötte vízzel. A sértett 29-én rosszul lett, mentőt, orvost kellett hívni. Az elkövetés eszközéről azt mondta, hogy nem tudja mi volt az, de amikor élettársa mögé ért a vádlott felugrott, és lendületből, nagy erővel ütötte meg egy alkalommal a tarkóját, ami után **sértett** leesett a földre.

2. tanú tanúvallomása megegyezik abban **1. tanú** vallomásával, hogy egyformán nyilatkoztak arról, hogy hátulról érte az ütés **sértett**et.

Sértettet szintén kihallgatta az első fokú bíróság. Vallomásában elmondta, hogy ő nem tudja hogyan esett el, egyszer csak a földre került, emiatt sem akart feljelentést tenni. Azt azonban határozottan elutasította a tárgyaláson tett nyilatkozatában, hogy a rendezvényen „esett-kelt volna”, amiről a vádlott és a vele egyezően nyilatkozó személyek beszéltek. Azt ismerte el, hogy pálinkát vitt magával a szüreti bálra.

2. tanú vallomása szerint pontosan nem emlékezett, hogy mit mondott az élettársa a földre kerülése után, illetve miután magához tért. Lehetséges, hogy azt mondta **sértett**, hogy elesett azért, mert nem láthatta a sértett, hogy mi történt, ő viszont szemtanúja volt a történeteknek. A tárgyaláson elmondta, hogy azért beszélhetett több ütésről a rendőröknek, mert haragudott az elkövetőre (10. számú jegyzőkönyv 27. oldal). Véleménye szerint két ütés lehetett. A vádlottal való szembesítésekor a tanú bizonytalan volt abban, hogy 1 vagy 2 ütés történt.

A sértett édesanyjának és élettársának a tárgyaláson tett következetes vallomásaiból az állapítható meg, hogy a sértett sérülését valamilyen vas tárggyal okozta a vádlott.

A vádlott édesapja, **7. tanú**, aki a nyomozás során a vallomástételt megtagadta, a tárgyaláson akként tett vallomást, hogy **sértett** nem is szólt neki a **4. tanúval** kapcsolatos szóváltás miatt. Ezzel kapcsolatban megállapítható, hogy ez teljes mértékben szemben áll **sértett**né és **2. tanú** tanúvallomásával, akik éppen ezt a konfliktust jelölték meg a későbbi viszály okaként a két család között.

7. tanú a tekintetben is vallomást tett, hogy azt látta, hogy **3. tanú** „áztatja” a sértettet. Azt nem tudta megmondani, hogyan került a földre a sértett, azt azonban állította, hogy **1. tanú** biztosan nem láthatta, mert szerinte a sátorban tartózkodott akkor.

8. tanú is akként nyilatkozott, hogy dülöngéltek a sértettek és látta volna, ha valaki leüti, mert ő ott állt a közelben.

3. tanú, aki szintén a helyszínen tartózkodott, arról számolt be, hogy **sértett** neki azt mondta, hogy elesett. Egyébként nem látta az eseményeket.

Ezzel szemben **7. tanú** (aki névrokona a vádlott édesapjának) elmondta, hogy vele volt végig **vádltott**, azonban nem tudja, hogyan és kivel mehetett ki a sátorból a vádlott. Ebből arra vonható következtetés, hogy nem volt végig együtt a terhelttel, vagy szem elől tévesztette. A korábbi, **4. tanú** féle incidens kapcsán későbbi vallomásában azt erősítette meg, hogy **vádltott** is kergette **4. tanút**.

9. tanú ezzel szemben azt vallotta, hogy „D. ott állt a pultnál, a **4. tanú** afférban ő nem is vett részt”. Ez azonban szemben áll mind **4. tanú**, **5. tanú**, **1. tanú**, **2. tanú**, **sértett** vallomásaival amelyek egyértelműen megerősítik, hogy **vádltott** tényleg ott volt a **4. tanú** és **7. tanú** közötti vitatkozás során, odaszaladt, megütötte, vagy legalább is próbálta megütni **4. tanút**, majd ezt követően édesapjával együtt megkergették. Ezt végső soron utóbb a vádlott maga is elismerte a tárgyalás során.

Mindezekből kitűnik, hogy tanúvallomásokban feszülő jelentős ellentmondások a bíróság mérlegelésével oldhatóak fel, amelyet az első fokú bíróság elvégzett.

Rámutat az ítéletábra, hogy a bizonyítékok közül döntő jelentőséggel bír az igazságügyi orvos-szakértő véleménye, amelyet írásban terjesztett elő, illetve szóban kiegészített. Osztotta az ítéletábra a főügyésznek azt az álláspontját, hogy a szakértői vélemény a tanúvallomásokhoz képest objektív bizonyítéknak minősül, és a szakértő a tárgyaláson - ahogy arra a fellebbviteli főügyész képviseleje helyesen hivatkozott -, határozottan kifejtette, hogy **sértett** sérülései, amelyeket elszenvedett, kizárt, hogy eleséstől keletkeztek volna, hámsérülések, zúzódások nem igazolták azt. E mellett a koponyasérülésről határozottan állította, hogy azt nem okozhatta elesés, mert a talajjal való érintkezésnél nem a rögzített helyen sérül az adott testtájék. Ezért a sérülés csakis bántalmazás következtében jöhetett létre. Ugyanígy a jobb oldali csontos szemkeret sem sérülhetett meg elesés következtében, azt is ütés okozta.

Fenti sérülések, amelyeket a szakértő vizsgált, keletkezési mechanizmusukat illetően teljes mértékben megfeleltethetőek a **1. tanú** és **2. tanú** által tett vallomásoknak, amely személyi bizonyítékok ekként egybehangzóak a szakértői véleménnyel és az egyéb adatokkal is.

Ebből következően az első fokú bíróság helyesen értékelte a személyi bizonyítékokat, azokat egymással összevetette és megindokolta, hogy miért a vádlottra terhelő tanúvallomásokot fogadta el.

Az kétségtelen tény, hogy helytelen szóhasználat az első fokú ítéletben, hogy kizárja a bizonyítékok köréből **7. tanú**, **8. tanú**, **3. tanú** vallomását, amelyek tulajdonképpen értékelésre kerültek, de nem fogadta el azokat a tényállás megállapítása során.

Az ítéletábra rámutat arra, hogy a vádlott, a sértett és hozzátartozóik egy településen élnek, régóta ismerik egymást, és a **4. tanúval** kapcsolatos veszekedés, vitán kívül egyik részről sem merült fel semmilyen olyan ok, amely miatt esetleg haragos viszony lenne megállapítható illetve az, hogy valótlanul terhelték volna bűncselekmény elkövetésével **vádlottat**.

A védőnek a rendőrtanúk kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát amit abból a célból terjesztett elő, hogy mondta-e azt a sértett, hogy elesett az első fokú bíróság elutasította. Ezzel egyetértett a másodfokú bíróság is, mert az első fokú bíróság megindokolta, hogy miért nem volt szükség ezen rendőr tanúk kihallgatására. Maga a sértett is azt nyilatkozta, hogy azért mondta, hogy elesett, mert egyrészt nem látta a történeteket, másrészt nem kívánt feljelentést tenni. Ekkor ugyanis úgy érezte még, hogy nincsen semmi baja, és azt sem tudta, hogy bűncselekmény áldozata lett. Ezért fogadható el az a magyarázata, hogy elesésre hivatkozhatott közvetlenül az események után, amit valóban hallhatott **3. tanú** és a rendőrök is, de a tényállás megállapítása szempontjából ennek nincs relevanciája. A fent értékelt szakvélemény szerint ugyanis a sértett sérüléseinek keletkezése bántalmazásból ered, azok elesés következtében történő kialakulása kizárt. Amennyiben tehát **sértett** úgy fogalmazott a történetek után, hogy elesett, az az állapotának tudható be.

Ehhez kapcsolódóan megjegyzendő, hogy **2. tanú**, a sértett élettársa mutatott rá, hogy párja zavart állapotban volt, hiszen jelentős ütést kapott a fejére, és percekig eszméletlen volt.

A kórházban meghallgatott személyektől felvett és rendőri jelentésben rögzített nyilatkozatok bizonyítékként nem értékelhetők.

A védő felvetette azt is, hogy **2. tanú** nem tudhatta, hogy az ütés a jobb oldalán érte élettársát, amivel elárulta magát. Ez nem fogadható el annak tükrében, hogy egyrészt látta a bántalmazást, másrészt tisztában volt azzal, hogy **sértett** hol sérült meg, hiszen látta a sérülést.

3. tanú kívülálló tanú, akire hivatkozott a védelem, bántalmazásait illetve a sértett földre kerülését nem látta. Ő már csak akkor ment oda a helyszínre, amikor a sértett eszméletlen volt, és a sértett eszmélése után tett kijelentéseket hallotta, amelyeknek a korábban kifejtettek miatt nincs jelentősége.

Mindezekre tekintettel azt állapította meg az ítéletábra, hogy a másodfokon előterjesztett védői beadvány nem foghat helyt, mert a bizonyíték értékelését vitatja és ezáltal lényegében az első fokú bíróság mérlegelését támadja, ekként a bizonyítékok újraértékelésére irányul, amely - tekintettel mind a fentiekben írtakra, mind a logikus láncolatba illeszthető bizonyítékokra - a másodfokú felülbírálat során eredményre nem vezethet.

Az első fokú bíróság által megállapított tényállás a bizonyítás anyagának nagyrészt megfelelt. Azt az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az ítéletábra azzal pontosítja, hogy **vádlt** egy vasdarabbal - nem pedig botszerű tárggyal - ütötte fejbe **sértett**. Miután a sértett kb. 10 percig eszméletlen állapotban volt **3. tanú** próbálta magához téríteni az eszméletlen sértettet, folyadékot locsolt rá, aki ezek után tért magához. A sérülés következtében egy 5x5 cm-es koponyadarabot eltávolítottak a kórházban műtét során a sértett koponyájából, ami maradandó fogyatékoságot jelent. Legalább közepes erejű erőbehatást fejtett ki a vádlott, amely a sértett által elszenvedett sérüléseket okozta.

Fenti korrekcióval a tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján az ítéletábra is e tényállásra alapította a határozatát.

Az első fokú bíróság a megállapított tényállás alapján helytállóan vont le következtetést **vádlt** bűnösségére. A terhére megállapított bűncselekmény minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak. A vele szemben a Körmendi Járásbíróság ítéletében korábban alkalmazott próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezése, illetve a próbára bocsátás megszüntetése is törvényes volt.

A vádlott által elkövetett cselekmény minősítése kapcsán pontosításra szorul az első fokú bíróság indokolása. Helyesen hivatkozott arra a fellebbviteli főügyészség, hogy az eredmény tekintetében a gondatlanságra történő utalás téves. Figyelemmel a 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatban foglaltakra is, az állapítható meg, hogy a vádlottnak, amikor fejbe ütötte hátulról, felugrásból, ezáltal lendületből a nála lévő eszközzel a sértettet, tudnia kellett, hogy ezzel olyan sérülés okoz, amely akár életveszélyes állapotot is előidézhethet. Köztudomású, hogy a fejen, a koponyacsonton okozott sérülés komoly következményekkel jár. Ezzel nyilvánvalóan a vádlott is tisztában volt, ebbe belenyugodva cselekedett, így arra vonható megalapozott

következtetés, hogy az eredmény tekintetében az eshetőleges szándéka állapítható meg. Ezzel a pontosítással helytálló az első fokú bíróságnak a jogi indokolása.

A büntetés kiszabás során irányadó körülményeket nagyrészt helytállóan tárta fel az első fokú bíróság, azonban további súlyosító körülményként értékelendő, hogy a vádlott eszközként egy vasdarabot használt az elkövetés során, garázda módon, hátulról támadt rá a sértettre, akinek semmi esélye nem volt a védekezésre. Nem hagyható figyelmen kívül továbbá, hogy ugyanilyen bűncselekmény miatt, a jelen eljárásban elbírált cselekmény elkövetése előtt, tíz nappal jogerősen a bíróság próbára bocsátotta. A korábbi ügyében sörösvéggel vágta fejbe a tényállás első részében (2-3. oldal) említett személyt hasonló rendezvényen. Az enyhítő körülmények közül mellőzni szükséges a gondatlanságra való utalást, hiszen az eshetőleges szándék állapítható meg az eredmény tekintetében. Ugyanakkor enyhítő körülményként értékelendő a bűncselekmény elkövetése óta eltelt időmúlás.

Mindezekre figyelemmel a **vádlott** terhére szóló bűnösségi körülmények nagyobb száma és nyomatéka miatt - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját - az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy a kiszabott szabadságvesztés és mellékbüntetés nem áll arányban a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával és személyében lévő társadalomra veszélyességgel, különös tekintettel arra, hogy a sértettnek maradandó fogyatékosága keletkezett. Ezért az ítélőtábla a fő- és mellékbüntetés súlyosítását tartotta indokoltnak, annak mértékét a középértékhez közelítve határozva meg, amely kifejezi a büntetési célokat, egyúttal a generális és a speciális prevenciós célok elérése érdekében is szükséges.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyénvalóak, a terhelt személyi igazolványának számát helyesbítette a másodfokú bíróság.

Mindezekre figyelemmel a Be. 372.§ (1) bekezdés alapján az első fokú bíróság ítéletét megváltoztatta az ítélőtábla a rendelkező részben írtak szerint, míg egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Győr, 2016. május 25. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Németh Balázs sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Szombathelyi Törvényszék 2016. január 28. napján kelt 15.B.7/2015/22. számú ítélete 2016. május 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. május 25. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: